

รอดตายด้วยเมตตาจากหลวงพ่อ

รัตนะ รุ่งอรุณ

R19003

ผมชื่อรัตนะ รุ่งอรุณ เกิดวันพุธที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎ เป็นบุตรของนายราตรี รุ่งอรุณ กับ ร.ต.หญิงนิคน้อย รุ่งอรุณ คุณพ่อของผมเคยรับราชการทหารที่กรมขนส่งทางบก ซึ่งตั้งอยู่ที่สะพานแดง บางซื่อ เป็นช่างซ่อมเครื่อง และเป็นหัวหน้าวงดนตรีรุ่งอรุณ ท่านถึงแก่กรรมปี ๒๕๓๒ รวมอายุได้ ๖๖ ปี ส่วนคุณแม่รับราชการทหารที่กรมสรรพาวุธทหารบก เป็นเจ้าหน้าที่ธุรการ ดูแลด้านที่พักอาศัยของกำลังพลในกรมสรรพาวุธ ท่านได้เป็นตัวอย่างที่ดีแก่ลูกหลาน คุณแม่มักจะไปวัดเพื่อสวดมนต์ ทำวัตรเช้า-เย็น ในช่วงเทศกาลเข้าพรรษาตลอดมา ท่านเป็นบุคคลที่มีจิตใจโอบอ้อมอารี มีเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย คุณแม่มีโรคประจำตัวหลายโรค ทั้งความดันโลหิตสูง เบาหวาน ไขมันในเลือดสูง และเส้นเลือดในสมองตีบ แต่ท่านก็ไม่เคยบ่น ทั้งยังเลี้ยงดูผลให้เข้าเรียนในโรงเรียนช่างอากาศ อารุง โรงเรียนโยธินบูรณะ และจบ ปวช.ที่โรงเรียนช่างกล ขส.ทบ. สอนผมให้รู้จักบุญคุณ ความกตัญญูกตเวทิตะ มีเมตตาต่อผู้อื่น ผมได้เข้ารับราชการทหารในปี ๒๕๓๖ ในตำแหน่งช่างสรรพาวุธชั้น ๑ ที่กรมสรรพาวุธทหารบก โดยมีหน้าที่ซ่อมเครื่องและผลิตกระสุน ในชีวิตของผมมีเรื่องราวมากมายที่อาจจะเป็นอุทาหรณ์สำหรับผู้ที่ได้อ่าน

ในชีวิตวัยเด็กช่วง ๗-๘ ขวบ ด้วยความเป็นเด็กซุกซน ชอบไปวิ่งเล่นที่ริมบึงเห็นตึกแตงกวาก็วิ่งไล่จับกันกับเพื่อน ๆ แล้วนำมาหักขา เพื่อที่จะไม่ให้มันบินหรือกระโดดหนีไปไหนได้ แล้วก็ปล่อยมันไป ต่อมาก็เลี้ยงปลา กัด แล้วชอบเอานิ้วไป

กวนน้ำรอบ ๆ ตัวมันเพื่อจะให้มันมีแรง จะได้จับตัวมันเล่นได้ง่าย ๆ เล่นอย่างนี้เป็นประจำ จนกระทั่งวันหนึ่งปลากัดตัวนั้นก็ตายไป พอโคตขึ้นมาอายุได้ ๑๔ ปี ได้เป็นนักฟุตบอลของโรงเรียน หลังซ้อมฟุตบอลในเวลาเย็นเสร็จแล้วก็ขี่จักรยานเล่นกับเพื่อน ไปเจอสุนัขตัวใหญ่ตัวหนึ่ง มันวิ่งกระโจนเข้ามา ผมกลัวว่ามันจะกัดเอาก็เลยเตะมันไปที่ขาหลังอย่างแรง ปรากฏว่าทำให้มันขาหักและมันก็เดินหนีไป ต่อมาอีก ๒ อาทิตย์ก็มีคนบอกผมว่ามันตายแล้ว ผมเสียใจมากกับการกระทำครั้งนั้น แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร ก็ได้แต่ขอโทษกรรมจากสุนัขตัวนั้น

เมื่อเวลาผ่านไป ก็เริ่มพบกับเหตุการณ์ที่เป็นผลจากการที่เคยสร้างเวรกรรมไว้ เหมือนกับจะวนกลับมาให้เห็นผลบ้างแล้ว ปี ๒๕๓๗ ผมได้ซื้อรถมอเตอร์ไซค์มาขี่ ต่อมาไม่นานนักก็เริ่มเกิดอุบัติเหตุ ได้ชนกับรถยนต์บ้าง รถหกล้อบ้าง รถเมล์บ้าง ทำให้ต้องเสียเงินซ่อมรถและเสียเงินรักษาตัวเอง ซึ่งเป็นผลให้ข้อเท้าพลิก เอ็นข้อเท้าขาดเจ็บเป็นแผลลอก นิ้วหักบ้าง และมาหนักสุดในวันที่ ๔ พ.ค. ๒๕๓๘ รถได้ล้มและลื่นไถลไกลประมาณ ๕๐ เมตร เป็นผลให้สะโพกข้างขวาหัก และเส้นเอ็นบริเวณสะโพกขาดเป็นแผลลึก และตามข้อมือข้อเท้าเป็นแผล ซึ่งเจ็บปวดทรมานมาก เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลบางโพ ๓ วัน และย้ายมาโรงพยาบาลพระมงกุฎ ในวันที่ ๗ พ.ค. ๒๕๓๘ เพื่อใส่เหล็กตรึงสะโพก และใช้ลวดเย็บตรงที่เอ็นขาด ตอนนั้นคิดอย่างเดียวว่าอยากตาย เพราะคิดว่าเดินไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว นึกถึงผลกรรมที่เคยเตะสุนัขตัวนั้น จึงทำให้คิดว่าเขามาเอาคืนแล้ว แต่ยังคิดว่าถ้าผมตายไป แม่ของผมจะอยู่อย่างไร จึงสู้ความเจ็บปวดนั้น พอตกกลางคืนวันที่ ๘ พ.ค. ๒๕๓๘ ประมาณตี ๔ ผมรู้สึกเหมือนกำลังครึ่งหลับครึ่งตื่น เห็นมีชายร่างใหญ่ผิวดำ ผมหยิก ตาโต มีนัยน์ตาสีแดง นุ่งโจงกระเบนไม่ใส่เสื้อ ถือกระบองยาว มายืนมองผมอยู่ปลายเตียง ผมก็บอกว่า “ช่วยด้วย ๆ ผมเจ็บเหลือเกิน ช่วยผมด้วย” พอตกใจตื่นก็ไม่เห็นอะไร

จึงเล่าเรื่องนี้ให้คุณแม่ฟัง คุณแม่บอกให้ไปกราบท่านท้าวหิรัญพนาสูรที่โรงพยาบาลพระมงกุฎนั่นเอง ตอนนั้นผมก็ได้อธิษฐานว่าจะบวช ๑ พรรษา และไม่ทานเนื้อวัวตลอดชีวิต เพื่ออุทิศให้คุณพ่อ คุณแม่ ผู้มีพระคุณทุกท่าน และเจ้ากรรมนายเวร จนกระทั่งกลับมาเดินได้อีกครั้ง และบรรพชาเป็นพระภิกษุในเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๐ พอครบ ๑ พรรษาตามที่ตั้งใจไว้ก็กลับมารับราชการต่อ และได้มีผู้ใหญ่ท่านหนึ่งที่กรมสรรพากรได้ชวนมาปฏิบัติกรรมฐานของกองทัพบก ในปี ๒๕๔๑ ผลัดที่ ๒ ที่วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี จึงได้เข้ามารับพระกรรมฐานจากพระธรรมสิงหบุราจารย์ ซึ่งตอนนั้นมีคุณแม่ยุพินและคุณพ่อวิงช่วยสอนและดูแลให้คำแนะนำ ผมก็ได้ตั้งใจปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

พอถึงวันที่ ๔ ของการปฏิบัติ ปรากฏว่าการนั่งและการเดินในช่วงนั้นทรมาณมาก ปวดร่างกายไปทั้งตัว เหมือนจะโดนแยกร่างกายออกจากกันให้ได้ โดยตอนเดินก็ปวดเหล็กที่สะโพกมาก และหัวไหล่ก็ปวดร้าวสุดจะทน แต่คิดว่าต้องทนให้ได้ พอครบ ๑ ชั่วโมงก็หมดเวลาเดิน คุณแม่ยุพินบอกให้นั่งต่อไป และพอนั่งได้ก็รู้สึกว่อาการปวดตามส่วนต่าง ๆ น้อยลง แต่พอเวลาผ่านไปถึงประมาณนาทีที่ ๔๐ ของการนั่ง ปรากฏว่าร่างกายท่อนล่างตั้งแต่เอวลงไปถึงขารู้สึกเจ็บปวดมากจนต้องกัดฟัน แต่ในตอนนั้นตัดสินใจว่าจะไม่ขยับตัวแน่นอน ถ้าจะตายก็ให้ตายตรงนั้น คิดอย่างเดียวว่าเมรุก็อยู่ใกล้ ๆ ไม่ต้องไปไกลนัก จึงตัดใจจากความเจ็บปวด แล้วได้ภาวนายุหนอพองหนอ และเวลาผ่านไปถึงนาทีที่ ๕๐ ของการนั่ง ผมได้เห็นสุนัขตัวใหญ่ตัวหนึ่ง มาปรากฏอยู่ตรงหน้า เหมือนมายืนดูเราปฏิบัติ ตอนนั้นนึกขึ้นมาได้คล้ายคลึงคล้ายคลาว่า เป็นสุนัขตัวนั้นที่ผมเคยตะจนขามันหัก ผมจึงตั้งจิตและขออุทิศบุญที่ผมได้สั่งสมมา และบุญที่เกิดจากการปฏิบัติกรรมฐานครั้งนี้ จงสำเร็จแก่สุนัขตัวนั้นด้วย และขอโหสิกรรมที่ได้เคยล่วงเกินกันไว้ อีกไม่ถึงอึดใจทุกอย่างก็สว่างนวลตาไปหมด

และภาพสุนัขตัวนั้นก็ได้หายไป รู้สึกอึ้งใจและคิดว่าดินะที่เรากล้าอดทน ยอมตาย ถวายตัวกับพระกรรมฐานจริง ๆ ลึกครู่ก็หมดเวลานั่ง รู้สึกหมดเรี่ยวแรง

และหลังจากนั้นก็ถึงวันเดินทางกลับกรุงเทพฯ ผมคิดในใจว่าตราบนานเท่าที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ ขอปฏิญาณว่าจะปฏิบัติในพรพรสามาร่วมกับกองทัพบกที่วัดอัมพวัน ตลอดชีวิต พอกลับมาทำงานได้ไม่ถึงเดือน วันที่ ๒๑ ต.ค. ๒๕๔๑ เกิดเรื่องกับผม อีกครั้ง ผมได้รับคำสั่งให้ทำกิจกรรม ๕ ส. ขณะกำลังจัดเก็บสายไฟที่ไม่เป็นระเบียบ ที่ได้โตะขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง โดยใช้เทปกาวพันสายไฟ พอทำถึงตำแหน่งที่สายไฟรั่ว อยู่ กระแสไฟ ๔๔๐ โวลต์ ได้ไหลเข้าสู่นิ้วชี้ข้างขวา ทำให้ชาไปทั้งตัว หูอื้อ หายใจไม่ออก ลิ้นแข็ง ตอนนั้นรู้แล้วว่าถูกไฟดูด มีอาการเจ็บปวดทรมานมาก แต่นึกรวบรวมสติและคิดว่าถ้าเราไม่รอดหรือต้องตาย คุณแม่ของผมจะอยู่อย่างไร จึงนึกถึงพ่อปุ่กรมช่างแสงและหลวงพ่อจรัญให้ช่วยผมด้วย

สิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้น ผมร้องออกมาดังมากกว่า “ช่วยด้วย ๆ” เสร็จแล้วผมนึกถึง อารมณ์กรรมฐานที่ได้นั่งตอน ๑ ชั่วโมงนั้น มาอยู่ในอารมณ์ ปราบกฏว่าช่วยได้ ทุกอย่างสว่างหมดเลย เห็นแต่เียบาง ๆ ลอยอยู่เท่านั้น ตอนนั้นผมไปไหนไม่รู้ ไม่เห็นทาง เห็นแต่แสงระยิบระยับ ลึกครู่ผมรู้สึกเหมือนโดนดึงอย่างแรงและได้ไ้อออกมา ๒-๓ ครั้ง ผมค่อย ๆ ลืมตา เห็นคนมุงผมเต็มเลย แล้วก็ได้ยินเสียงคนพูดว่า “ไม่ตายแล้ว ฟันแล้ว” ผมถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลพระมงกุฎอีกครั้ง รักษาตัวอยู่ครึ่งวันก็ได้กลับมาเจอกับคุณแม่ แม่ก็ดีใจว่าลูกยังมีชีวิตอยู่

พอปี ๒๕๔๒ ผมได้เข้าปฏิบัติร่วมกับกองทัพบกอีกเป็นครั้งที่ ๒ ในผลัดที่ ๑ และได้เล่าเรื่องราวให้คุณแม่ยุพินฟัง คุณแม่ยุพินบอกว่า “ลูกเอ๊ย ถ้าลูกไม่มาตั้งแต่ปีที่แล้ว ลูกอาจจะเป็นผีเฝ้าไปแล้ว” ซึ่งการมาปฏิบัติกรรมฐานเหมือนการมาฝึกกายฝึก

จิต ให้กลับไปต่อสู้กับเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งถ้าเจ้ากรรมนายเวรมาเอาคืนแล้ว เราจะต่อรองก็ไม่ได้ ขอผ่อนผันก็ไม่ได้ คิดว่าตั้งแต่นี้เป็นต้นไป จะปฏิบัติให้ดีเสมอ

ขอน้อมถวายบุญกุศลทั้งหมดแด่หลวงพ่ोजรัญ และขออำนาจคุณพระศรีรัตนไตรได้โปรดปกป้องรักษาหลวงพ่ोजรัญ ให้มีสุขภาพแข็งแรง ปราศจากโรคร้าย แคล้วคลาดจากภัยอันตรายทั้งปวง อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของประชาชนชาวไทยตราบนานเท่านานเทอญ